

Sygn. akt VIII RC 506/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie VIII Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marta Kazaniecka

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Lipińska

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego A. W. (1)

przeciwko D. W. (1)

o podwyższenie alimentów

I. podwyższa alimenty zasądzone od pozwanego D. W. (1) na rzecz małoletniego powoda A. W. (1) wyrokiem Sądu Okręgowego

w S. z dnia 12 sierpnia 2008 r. sygn. akt XRC 1247/08 z kwoty po

500 (pięćset) złotych miesięcznie do kwoty po 800 (osiemset) złotych miesięcznie płatne z góry do 15 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 4 grudnia 2018 r.;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz małoletniego powoda kwotę 1.049 (tysiąc czterdzieści dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty od uwzględnionej części powództwa;

V. stwierdza, że w pozostałej części koszty sądowe ponosi Skarb Państwa;

VI. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII RC 506/18

UZASADNIENIE

Małoletni powód A. W. (1), reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego M. Z. (1) i zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o podwyższenie alimentów zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 sierpnia 2008 r., wydanym w sprawie o sygn. akt X RC 1247/08 zasądzającym alimenty od pozwanego D. W. (1) na rzecz małoletniego A. W. (1) z kwoty 500 zł do kwoty 1000 zł miesięcznie, płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat – poczynając od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano m.in., że od ostatniego orzeczenia w sprawie alimentów należnych powodowi upłynęło 10 lat, w czasie których potrzeby dziecka znacznie wzrosły. Pozwany nadto nie przyczynia się do zaspokajania potrzeb dziecka w wystarczającym stopniu ani materialnie, ani osobistymi staraniami.

W odpowiedzi na pozew D. W. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, iż jego możliwości zarobkowe i majątkowe nie pozwalają na realizację jego obowiązku alimentacyjnego względem syna w wyższym zakresie, aniżeli dotychczas. Nadto wskazano, iż pozwany regularnie uiszcza świadczenie alimentacyjne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletni A. W. (1) urodził się (...) w S. i pochodzi ze związku małżeńskiego M. W. (aktualnie Z.) i D. W. (1).

Niesporne, a nadto dowód:

- Odpis skrócony aktu urodzenia małoletniego A. W. (2) – k. 8.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 sierpnia 2008 r., wydanego w sprawie sygn. akt X RC 1247/08, rozwiązano przez rozwód związek małżeński D. W. (1) i M. W.; wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim powierzył obojemu rodzicom, ustalając miejsce pobytu małoletniego przy matce; kosztami utrzymania i wychowania małoletniego syna obciążono oboje rodziców i z tego tytułu zasądzono od pozwanego D. W. (1) na rzecz małoletniego rentę alimentacyjną w kwocie po 500 zł miesięcznie płatną do dnia 15 każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności każdej z rat.

Dowód:

- Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 sierpnia 2008 r. – k. 9.

W trakcie orzekania w sprawie o sygn. akt X RC 1247/08:

M. Z. (1) pracowała w Stowarzyszeniu (...) i zarabiała ok. 850 zł netto, studiowała zaocznie (za semestr płaćła ok. 3300 zł). Mieszkała wraz z małoletnim synem u swoich rodziców. Partycipowała w kosztach utrzymania mieszkania i przekazywała matce kwotę ok. 200 zł miesięcznie na rachunku. Korzystała z pomocy rodziców w opiece nad małoletnim A. W. (3).

D. W. (1) początkowo pracował zarobkowo w Niemczech, jednak wrócił do Polski i w kraju szukał zatrudnienia. Pozwany odbywał staż w hurtowni słodyczy, jednak nie został zatrudniony. Uczestnik regularnie widywał się z synem. Pozwany w dniu 31 października 2008 r. podpisał umowę o pracę na cały etat na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego i za wykonywaną pracę otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 1126,00 zł. W dniu 17 lutego 2009 r. pozwany zawarł następną umowę o pracę na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego i za wykonywaną pracę uzyskiwał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1276 zł.

Dowód:

- Umowa o pracę – k. 80-81.
- Dokumenty znajdujące się w aktach sprawy X RC1247/08.

Aktualnie M. Z. (1) w lipcu 2018 wróciła roku do Polski z L.. Poza synem A. W. (3) na swoim utrzymaniu ma także córkę (l. 5), pochodzącą z jej kolejnego związku małżeńskiego. Matka małoletniego jednak aktualnie jest w separacji ze swoim mężem, który nadal mieszka w L.. Wspólnie z małżonkiem zakupiła mieszkanie w S., miesięcznie z tego tytułu ponosi koszty związane z spłacaniem kredytu (ok. 1300 zł). Matka małoletniego nie pracuje zawodowo, zajmuje się

wychowaniem dzieci, w tym czasie utrzymuje się ze swoich oszczędności. M. Z. (1) planuje rozpocząć w lutym 2019 r. prowadzenie własnej działalności gospodarczej.

D. W. (1) ma 34 lata, od marca 2016 r. pracuje jako policjant i za wykonywaną pracę otrzymał w 2018 r. netto 33469,42 zł (2789,12 zł miesięcznie). Jednak pozwany dodatkowo otrzymuje jeszcze tzn. trzynastkę, nagrody kwartalne – 600zł, dodatek mundurowy – 1250 zł, wczasy pod gruszą – 360 zł.

Mieszka z żoną w mieszkaniu należącym do jej rodziców. Koszty utrzymania mieszkania wynoszą: 204 zł – prąd (co dwa miesiące), czynsz do wspólnoty – 659,23 zł. D. W. (1) opłaca rachunki za O. Polska (ok. 264 zł), (...) 99,50 zł

Jednak z uwagi na powiększenie się rodziny, pozwany wraz z małżonką zdecydował się na zakup mieszkania deweloperskiego na kredyt. Odbiór mieszkania ma nastąpić w sierpniu 2019 r. W marcu 2019 r pozwany będzie musiał uiścić 1156 zł raty kredytu. Pozwany pożyczył na wkład własny w wysokości 30 000 zł od swojej matki, stara się jednak ją systematycznie spłacać. Jego małżonka pracuje jako nauczyciel i za wykonywaną pracę otrzymuje wynagrodzenie w wysokości ok. 2000 zł netto miesięcznie. Aktualnie jest w ciąży z pozwanym. Planowy termin rozwiązania ciąży wyznaczono na 20 maja 2019 r. Pozwany jest właścicielem samochodu osobowego marki F. (...) (o wartości ok. 3000 zł). Za ubezpieczenie za samochód zapłacił 875 zł.

Pozwany wraz z małżonką ma swoje utrzymanie przeznaczają miesięcznie kwotę ok. 800 zł na wyżywienie, 150 zł – odzież, 70 zł – środki higieniczne, 500 zł – partycypowanie w kosztach mieszkania, samochód – 100 zł, 270 zł – telefon, rata kredytu – 1156 zł.

D. W. (1) ma otrzymać podwyżkę ok. 350 zł netto miesięcznie.

Uczestnik nie widuje się z synem, nie ma uregulowanych sądownie kontaktów z małoletnim. D. W. (1) próbował uregulować powyższą kwestię sądownie, jednak z uwagi na braki formalne wniosku (brak danych dotyczących adresu zamieszkania M. Z. (1)) postępowanie zostało finalnie umorzone. Uczestnik starał się kontaktować z synem przez Internet czy telefon.

Dowód:

- Karta zarobkowa pracownika – k. 50;
- Zaświadczenie – k. 51
- Uposażenie za ostatnie 6 miesięcy – k. 52;
- Polisa na samochód – k. 53-54;
- Potwierdzenie dokonania płatności za orange polska, multimedia – k. 55-58.
- Wynagrodzenie K. W. – k. 62.
- Rata kredytu – k. 63.
- Raport – k. 63-64.
- Umowa kredytu mieszkaniowego – k. 65.
- Informacja dotycząca kredytu – k. 68-73.
- Rachunki – k. 66-67.
- Wniosek o uregulowanie kontaktów – k. 74-75.

- Wyciąg z wynagrodzenia – k. 82-93.
- Zeznania D. W. (2) – k. 100-101.

Małoletni A. W. (3) ma 13 lat, uczęszcza do VII klasy w Szkole Podstawowej nr (...) w S.. Sąd uznał, iż usprawiedliwiony koszty utrzymania małoletniego J. J. wynosi ok. 1400 zł miesięcznie.

- Partycypowanie w kosztach utrzymania mieszkania (...) - ok. 215 zł miesięcznie (czynsz – 385 zł, 100 zł - gaz co dwa miesiące, 150 zł – prąd co dwa miesiące, telefon – 200 zł).
- Wyżywienie – 500 zł (w tym koszty związane zapewnieniem dziecku obiadów w szkole – koszt ok. 90 zł)
- Koszty zakupu ubrań i obuwia – 100 zł – małoletni znajduje się w okresie szybkiego wzrostu;
- Artykuły higieniczne i chemiczne – 100 zł;
- Zajęcia dodatkowe, czas wolny (basen, miejscu klub sportowych, języki obce) - 100 zł;
- Koszty związane ze szkołą (rada rodziców, ubezpieczenie, zakup przyborów szkolnych, zeszytów) – 50 zł;
- Wakacje, zielona szkoła – 200 zł;
- Udział w terapii małoletniego – 150 zł;

Dowód:

- Potwierdzenie dokonania przelewu – k. 11-18;
- Zeznania M. Z. (2) – k. 98-99.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo małoletniego A. W. (1) o podwyższenie alimentów okazało się częściowo zasadne.

Sąd dokonał oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w oparciu o dyspozycję art. 233 § 1 k.p.c. Ustalony powyżej stan faktyczny oparty został na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a w szczególności na powyżej powołanych dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach sprawy X RC 1247/08, albowiem strony nie kwestionowały zarówno autentyczności, jak i treści tychże dokumentów i jednocześnie Sąd nie powziął wątpliwości, co do wiarygodności przedmiotowych dokumentów.

Ponadto podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły częściowo zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda M. Z. (1) oraz pozwanego D. W. (1), albowiem w zakresie istotnym z punktu widzenia rozstrzygnięcia przedmiotu niniejszego postępowania (tj. w zakresie wskazania poszczególnych potrzeb dziecka, a nie wysokości związanej z zaspokajaniem tych potrzeb) zeznania te były wewnętrznie spójne i konsekwentne oraz częściowo korespondowały wzajemnie ze sobą oraz z treścią dokumentów zgromadzonych w sprawie, które z wyżej podanych względów zostały uznane przez niniejszy Sąd za wiarygodne.

W ocenie Sądu, wysokość usprawiedliwionych kosztów związanych z utrzymaniem dziecka kształtuje się na poziomie wskazanym w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia i w konsekwencji Sąd musiał uznać za niewiarygodne te części zeznań rodziców małoletnich, w których wskazywali oni odmienną wysokość kosztów związanych z zaspokajaniem poszczególnych potrzeb dziecka. Zdaniem Sądu, matka małoletniego zawyżała niektóre koszty związane z utrzymaniem dziecka, wobec powyższego Sąd podchodził do wskazanej przez strony wysokości poszczególnych wydatków związanych z utrzymaniem A. W. (1) z ostrożnością, która miała swoje oparcie w zasadach doświadczenia życiowego i zawodowego, obrazujących koszty zakupu poszczególnych dóbr i usług.

Żądanie pozwu oparto o art. 138 k.r.o., zgodnie z którym, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Poprzez zmianę stosunków, o których mowa w ww. przepisie, należy rozumieć każdą zmianę w sferze osobistej i majątkowej zarówno uprawnionych, jak i zobowiązanego, która wpływa na zakres usprawiedliwionych potrzeb dzieci, jak i możliwości zarobkowe rodzica, a w konsekwencji także na wysokość zobowiązania alimentacyjnego. Wskazuje się przy tym, że sama różnica wieku dziecka spowodowana upływem czasu od daty orzeczenia określającego wysokość alimentów, uzasadnia przyjęcie, że nastąpił wzrost potrzeb dziecka. Powyższe z kolei pociąga za sobą konieczność ponoszenia zwiększonych wydatków związanych z zaspokajaniem tych potrzeb przez rodziców dziecka (vide: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 1965 r., I CZ 135/64, niepubl.).

Zakres świadczeń alimentacyjnych rodzica względem dziecka wyznacza natomiast przepis art. 135 § 1 k.r.o., w myśl którego zależy on od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Zakres usprawiedliwionych potrzeb dziecka określa art. 96 k.r.o., zgodnie z którym rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie do pracy dla dobra społeczeństwa, odpowiednio do jego uzdolnień. Nie budzi wątpliwości, że każde dziecko musi mieć zapewnione odpowiednie warunki do egzystencji w postaci mieszkania, wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, zajęcia odpowiednio stymulujące jego rozwój itp.

Przy uwzględnieniu powyższego, rolą Sądu w pierwszej kolejności było ustalenie, czy od ostatniego orzeczenia w przedmiocie alimentów nastąpiła przewidziana art. 138 k.r.o. zmiana stosunków.

Dla stwierdzenia czy nastąpiła zmiana stosunków w rozumieniu art. 138 k.r.o., należy brać pod uwagę, czy istniejące warunki i możliwości mają charakter trwałe, dotyczą okoliczności zasadniczych, ilościowo znacznych i wyczerpują te przesłanki, które w istotny sposób wpływają na istnienie czy zakres obowiązku alimentacyjnego. Zmiana orzeczenia dopuszczalna jest tylko w razie zmiany stosunków powstałych po jego wydaniu, a jej ustalenie następuje poprzez porównanie stosunków obecnych z warunkami i okolicznościami uprzednio istniejącymi.

W ocenie Sądu, przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny wykazało, że potrzeby uprawnionego do alimentów uległy zwiększeniu w takim stopniu, iż wymagana była zmiana wysokości alimentów należnych od pozwanego na rzecz małoletniego powoda.

Nie ulega wątpliwości, że od czasu ostatniego orzekania w sprawie o alimenty na rzecz małoletniego powoda tj. od wyroku rozwodowego jego rodziców minęło ponad 10 lat. Małoletni A. W. (1) wówczas miał 2 latka, znajdował się pod opieką matki, aktualnie obecnie chodzi natomiast do państwowej szkoły podstawowej. Zwiększyły się wydatki na edukację dziecka, jak również koszty specyficzne, związane z zajęciami dodatkowymi, czy wizytami u psychologa. Zmieniła się również sytuacja finansowa pozwanego. Pozwany D. W. (1) pracował wówczas jako pracownik ogólnobudowlany i zarabiał ok. 1200 zł płacy zasadniczej, aktualnie jednak pracuje jako policjant i otrzymuje uposażenie w wysokości ok. 2700 zł netto miesięcznie. Dodatkowo ma otrzymać zagwarantowaną przez państwo podwyższoną wynagrodzenie w wysokości ok. 350 zł netto miesięcznie. Zmianie uległa także sytuacja osobista rodziców małoletniego. Pozwany aktualnie pozostaje w związku małżeńskim z K. W. z którą spodziewa się narodzin dziecka. Przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda natomiast jest w separacji z mężem i wychowuje także 5 letnią córkę.

Zdaniem Sądu, wszystkie wydatki wyszczególnione w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia, jako koszty związane z utrzymaniem małoletniego powoda i we wskazanej tam wysokości (tj. 1400 zł), są wydatkami usprawiedliwionymi w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o., a więc wydatkami, które powinny być pokrywane w pierwszej kolejności przez rodziców. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż przedmiotowe wydatki (oraz ich wysokość) – oceniana przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego i zawodowego – są adekwatne do potrzeb małoletniego powoda przy uwzględnieniu jego wieku, stanu zdrowia, dotychczasowego poziomu życia, możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców, potrzeb rozwojowych, emocjonalnych, społecznych dziecka, potrzeby stymulowania jego

rozwoju, a także przy uwzględnieniu cen dóbr i usług jakie wiążą się z zaspokajaniem poszczególnych potrzeb. W konsekwencji, wysokość przedmiotowych wydatków nie może być poczytana za zbyt wygórowaną, ani za zbyt niską.

Podkreślenia wymaga przy tym okoliczność, że cele oraz wysokość przedmiotowych wydatków są adekwatne do możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców małoletniego, zaś wysokość należnych od pozwanego świadczeń alimentacyjnych została dostosowana do jego możliwości zarobkowych i majątkowych. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą dziecko ma prawo do równej stopy życiowej z rodzicami, bez względu na to, czy żyje wspólnie z nimi, czy oddzielnie. Ta reguła, ugruntowana tak w doktrynie, jak i w orzecznictwie, oznacza, że dzieci uprawnione są do takiego poziomu życia, jaki mają ich rodzice, co w zależności od sytuacji materialnej rodziców – z jednej strony prowadzi do obowiązku zaspokajania nawet wygórowanych potrzeb dzieci, z drugiej zaś skutkuje brakiem powinności zaspokajania części usprawiedliwionych nawet potrzeb, jeśli standard życia rodziców i ich warunki bytowe są bardzo niskie. Wynika stąd, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich sami żyją (vide: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 1956 r., III CR 919/55, OSN 1957, poz. 74).

Odnosząc się do kwestii poszczególnych wydatków związanych z utrzymaniem dziecka należy w pierwszej kolejności podnieść, że wartość udziału przypadającego na małoletniego powoda w kosztach utrzymania mieszkania stanowi sumę przedmiotowych kosztów podzieloną przez liczbę lokatorów tj. 3 osoby. W odniesieniu do kwestii kosztów wyżywienia małoletniego, to Sąd miał na względzie okoliczność, że A. W. (3) żywi się co do zasady w domu, a w szkole je obiady (koszt ok. 90 zł miesięcznie), drugie śniadanie. Wobec powyższego ustalenie poziomu wydatków na wyżywienie małoletniego na poziomie 500 zł miesięcznie – w tym także obiadów w placówce edukacyjnej – jest w stanie, w świetle zasad doświadczenia życiowego i zawodowego, zapewnić mu zbilansowaną dietę, adekwatną do jego potrzeb rozwojowych.

W ocenie Sądu, ustalenie wydatków na zakup artykułów higienicznych, kosmetyków i chemii gospodarczej dla małoletniego na poziomie 100 zł miesięcznie ma związek z rzeczywistymi potrzebami A. W. (1), który ma dopiero 13 lat. Ustalenie zaś przedmiotowych wydatków na poziomie ok. 150 zł miesięcznie, jak to wskazywała matka dziecka nie miałoby swojego oparcia zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym (brak dokumentów to wykazujących), jak i w zasadach doświadczenia życiowego i zawodowego, obrazujących powyższe potrzeby dziecka w takim wieku, jak małoletni powód.

Sąd również uznał, że żadaną przez przedstawicielkę ustawową małoletniego powoda kwota 150 złotych miesięcznie celem zakupu ubrań również musi zostać odpowiednio zweryfikowana przez Sąd. Sąd dostrzega, że w okresie jesienno-zimowym pojawia się potrzeba zakupu nowych ubrań, zwłaszcza, że dzieci rosną i niejednokrotnie ubrania zeszlóroczne są zwyczajnie za małe. Jednak kwota 100 zł miesięcznie pozwoli przedstawicielce ustawowej zapewnić małoletniemu odpowiednią wymianę garderoby.

Sąd ustalając wysokość pozostałych wydatków związanych m.in. z wakacjami, czasem wolnym, szkołą musiał posiłkować się zasadami życiowymi i zawodowymi obrazującymi przedmiotowe wydatki i w konsekwencji poczynił ustalenia jak w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia. Małoletni uczęszcza do szkoły, co generuje dodatkowe koszty (m.in. konieczność opłacenia ubezpieczenia, rady rodziców, skompletowania wyprawki, uczestniczenie w wyjściach klasowych). Małoletni także z uwagi na swój wiek i konieczności zapewnienia mu rozrywki w okresie wakacyjnym czy w ferie zimowe, uczestniczy w różnego rodzaju wyjazdach.

W świetle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa w całości i podwyższenia alimentów na rzecz małoletniego powoda A. W. (1) do kwoty po 1000 zł miesięcznie. Strona powodowa nie wykazała, aby w tym okresie doszło do tak istotnych zmian okoliczności, które uzasadniałyby uwzględnienie powództwa w całości i podwyższenie alimentów odpowiednio o 500 zł.

Przechodząc do dalszej części rozważań należy wskazać, iż zgodnie z art. 135 § 2 k.r.o. wykonywanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie

alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Ustalając alimenty w tej wysokości, Sąd miał na uwadze, że obowiązek alimentacyjny spoczywa również na matce małoletniego powoda z tym zastrzeżeniem, że obowiązek ten jest przez nią również realizowany poprzez osobiste starania o utrzymanie i wychowanie dziecka (art. 135 § 2 k.r.o.). Na grunt niniejszej sprawy nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że pozwany w ograniczonym zakresie zwalnia się z obowiązku alimentacyjnego poprzez osobistą pieczę nad dzieckiem, albowiem widuje się z nim sporadycznie (bez znaczenia pozostają tutaj spory rodziców dotyczące kontaktów ojca z synem). Oczywistym jest to, że wobec małoletniego A. W. (1) osobista piecza rodzica odgrywa mniejszą rolę aniżeli w odniesieniu np. do noworodka, ale nie można jednak tracić z pola widzenia okoliczności, że tę pieczę na co dzień sprawuje matka dziecka i w konsekwencji nie może na tym samym poziomie co pozwany ponosić kosztów związanych z utrzymaniem syna. Uznać zatem należy, że aktualnie M. Z. (1), choć czyni osobiste starania o utrzymanie i wychowanie małoletniego w większym zakresie niż pozwany, to swoimi staraniami, z racji udziału rozpoczęcia przez dziecko edukacji szkolnej, jej osobiste starania o wychowanie i utrzymanie syna nie pokrywają potrzeb małoletniego w sposób wyłączny.

W tej sytuacji obowiązek alimentacyjny pozwanego powinien być ustalony na kwotę po 800 zł miesięcznie od dnia 4 grudnia 2018 r. (tj. od dnia dowiedzenia się przez pozwanego o wytoczeniu niniejszego powództwa – otrzymania pozwu). Stanowi to około 57% kosztów utrzymania małoletniego. W odniesieniu do kwestii możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego należy wskazać, że uzyskuje on wynagrodzenie na poziomie ok. 2700 netto średniomiesięcznie (nie licząc trzynastek, nagród kwartalnych – 600 zł, wczasów pod gruszą – 360 zł). Dodatkowo pozwany otrzymuje 1250 zł dodatku mundurowego. D. W. (1) otrzyma także w tym roku podwyżkę wynagrodzenia w wysokości 350 zł netto miesięcznie. Zatem nawet uwzględniając wydatki ponoszone przez pozwanego, jest on w stanie płacić alimenty w zasądzonej wysokości.

Ponadto zobowiązania D. W. (1) czy też przedstawicielki ustawowej małoletniego nie mogą mieć wpływu na wysokość zasądzonych alimentów czy też ich zdolności majątkowych i finansowych. Pozwany D. W. (1) zaciągnął wraz z współmałżonką kredyt na zakup mieszkania, z tego tytułu będzie płacił miesięcznie ok. 1156 zł raty kredytu. Podkreślenia wymaga, że kredyt czy pożyczka zostały zaciągnięte w określonym celu. Ponadto, przy podejmowaniu tego rodzaju decyzji finansowych, zobowiązany do alimentów musiał mieć świadomość, że ciąży na nim także obowiązek alimentacyjny. Nie może być więc tak, że kredyt czy pożyczka zostaną zaciągnięte „kosztem” alimentów. Osoba, na której bowiem ciąży obowiązek alimentacyjny, musi się z tym liczyć przy podejmowaniu rozmaitych decyzji finansowych, m.in. przy zaciąganiu kredytów i ich wysokość planować stosownie do posiadanych możliwości z uwzględnieniem wspomnianego obowiązku alimentacyjnego” (wyrok SN z 12 listopada 1976 roku, III CRN 236/76).

Ponadto obowiązek alimentacyjny wobec własnego dziecka wyprzedza wszelkie inne zobowiązania, które winny być spłacane dopiero po zaspokojeniu potrzeb uprawnionego do alimentacji dziecka. W konsekwencji wysokość obciążeń, które co miesiąc pozwany ponosi z tytułu spłaty rat zaciągniętych kredytów nie mogła wpłynąć na ocenę jego możliwości zarobkowych i majątkowych, a w konsekwencji na wymiar zobowiązania alimentacyjnego.

W zakresie przewyższającym zasądzone świadczenia powództwo podlegało oddaleniu.

Z tych też względów orzeczono, jak w punktach I – II wyroku.

Orzekając o zwrocie kosztów procesu, Sąd kierował się ogólną zasadą, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.), wyrażoną w art. 100 k.p.c. zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że z uwagi na uwzględnienie żądania pozwu pozwany jest zobowiązany do zwrotu powodowi kosztów procesu. W tym miejscu wskazać należy na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r. w sprawie o sygn. akt IV CZ 4/12, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że decyzja, czy w wypadku uwzględnienia powództwa tylko w pewnej części koszty procesu powinny być

wzajemnie zniesione, czy też stosunkowo rozdzielone, powinna być zawsze oparta na słuszności i w tym zakresie Sąd zachowuje prawo do dyskrecjonalnej oceny.

Z uwagi na uwzględnienie przez Sąd żądania małoletniego powoda w 60%, w tej samej wysokości należało zobowiązać pozwanego do zwrotu na jego rzecz kosztów procesu, na które składają się m.in. koszty ustanowienia w sprawie zawodowego pełnomocnika. Zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, minimalna stawka adwokata w niniejszej sprawie wynosi 1800 złotych na rzecz każdej z małoletniego powoda, dodatkowo 17 zł tytułem udzielenie pełnomocnictwa (wartość przedmiotu sporu wynosi bowiem 6000 zł). Pozwany wygrał w 40%, zatem uprawniony jest do zwrotu 48 zł (120 zł x 0,4). Mając na uwadze wspomnianą wcześniej zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów, należało zobowiązać pozwanego do zwrotu powyższych kosztów w kwocie 1049 zł.

Z tych też względów orzeczono jak w punkcie III.

Kolejno należy wskazać, iż strona powodowa były z mocy ustawy zwolnione od kosztów sądowych, albowiem zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 2 u.k.s.c. nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych. Stosownie do treści art. 113 ust. 1 u.k.s.c., kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Zasadne jest, zdaniem Sądu, obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty nieuiszczonych przez stronę powodową kosztów sądowych, które stanowią 5% dwunastokrotności różnicy między podwyższoną wysokością alimentów a dotychczasową. Zgodnie bowiem z art. 22 k.p.c. w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a stosownie do treści art. 13 ust. 1 u.k.s.c., opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu. Daje to kwotę 180 zł (300*12*0,05). Realna wysokość dochodu pozwanego pozwala mu na uiszczenie tej kwoty bez uszczerbku dla wykonywania przez niego obowiązku alimentacyjnego. W pozostałej części natomiast koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Z tych też względów, orzeczono jak w punkcie IV - V wyroku.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c., sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza alimenty – co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące.

Z tych też względów orzeczono, jak w punkcie VI wyroku.